

Život sa poslednje strane knjige

Živa voda ponornice
Napušta vilajete papirne planine
U zamahu koji razbija staklo zbunjenog vetra
Snagom jata letećih riba negde na Pacifiku
Na dlanu ljubavnice
Brzaci prepuni pogrešnih glagola
I kaskade samljevenih samoglasnika
Lovljenih svakakvim jezicima
Sve dok ih tišina ne sakrije u svoja nedra od smole
U četvrtaste kutije od trave i leda
Gde svako poglavlje počinje sa nečijom suzom
Ili otvaranjem prozora ka unutra
Prsti života se prepliću u tkanine mogućnosti
Rečenice se drže za ruke
Oznojanih dlanova one čekaju zoru
Onu lenju i varljivu u svojim oblicima
U sasvim novim radoznalim oblacima
Koji se ogledaju u ogledalu srebrne noći
Da bi posle nekoliko lakih jezičkih slika
Pravili nove gradove od kiše
Popločavali ulice providnim asfaltom
I tek što se pomisli da je sve gotovo
Život poteče niz prijateljske lavirinte
Bez znakova za opomene
I treptavih svetala straha
Lagano gotovo bez namere
Skidaju mističnu prašinu
Sa lica glavnih junaka
Jedan je razvlačio korake
Po lepljivim trotoarima
I razbijao izloge sa svežim rubljem hobotnica
Sa vaznama punim srećnih klikera
Sa štapovima sa skrivenim bodežima
Sve dok nije video torzo
Uspavane igračice flamenga
I beznadežno se zaljubio
U njene krvave usne iza vela tišine
Njihova ljubav je zatim tekla
Niz ulicu prštećih topola
Kojom smo već prošli
Koja više nije tu
Koja je samo sećanje
Radnja se zatim nastavlja u parkovima
Gde neobično visoke ljuľjaške
Nose dećije snove i smeh
Do vrhova drveća
Iza kojih se mogu videti skloništa za lavove
I umorne ptice sa perjem od pepela
Gde glavni negativac stavlja lance na tišinu
I postavlja pogrešne znakove za zalutale fusnote
On je tu da nam skrene pažnju
Sa optužujućih znakova
Sa krvavih tragova na leptir mašni klovna

U sledećem poglavlju sva imena nestaju
I jako je teško provući se kroz iglene uši zaborava
Novi lik se rađa iz paklenih vetrova
U romantičnoj vezi sa stvarnošću
Raspršuje vodene vatromete
Niz žile kucavice započetih priča
Gde život ulazi i izlazi is senke
Po rasporedu meseca i nasumičnih glagola
To je žena
I spušta se niz lavine reči
Bez zvuka i tragičnih značenja
Nosi svoj život kao prsluk od ćilibara
I puna je nedovršenih priča
O pomešanim godišnjim dobima njenog detinjstva
Kada je snegom hladila groznice leta
I južnim vetrovima budila ledene okeane
I mada sada putuje samo u mislima
Svi njeni putevi ne prestaju da vode ljubav
U šumama u kojima je odrasla
Sa čudnim drvećem širokih listova
Na kojima se kao na stranicama knjige
Prepliću svetlost radost i vernost
Veverice od stalagnita
I pilule u poluotvorenim školjkama
Koraci odjekuju niz ulicu kao zarezi
Kao ogrlica od kostiju ponoći
Bez sadržaja je nemoguće pronaći njeno ime
Ona čeka
Ali koraci ostaju daleko
Kaldrma se drma
I nekoliko kamenih kocki se kotrlja
Kao izbrisane rečenice
Kao točak limuzine
Zalutale u predgrađe bez imena i ulica
Između redova postoje još samo snovi
Rekla je podvlačeći pogrešne reči
U luci gde prestaje grad
Skupljaju se sporedni likovi
I kuju zavere protiv kopna i mora
Na svojim maternjim jezicima
Ali njeno ime im stalno izmiče
Vijuga između svetlucavog kamenja
Kao razigrani keder u potoku prideva
Uzvodno
Neko je već otkrio krivca sa strane 24
Gde priča prestaje da bude istinita
I puni se mističnim likovima
I bajalicama za dozivanje kiše i ljubavnika
Život se živi u potkrovljima
U parkovima bez udica
Na ulicama slatkog korenja
Otrovnog maslačka 32
Odmah pored uspavanog crvenog hrasta
Kada se gleda ka unutra
Radnja se nastavlja bez ružnih reči

I naslanja se na drvene ograde detinjstva
Kroz koje smo gledali vile kako se kupaju
U svojim metalnim prekookeanskim koritima
Pod zastavama slobode
Izvlačile su oluje iz šešira
I rasplitale ih prstima od morske trave
Tajne se tu razvijaju gluvoneme
I lica sa prašnjavih fotografija više nisu naša
Na vodenim putevima dužim od razgovora
Na klupi izgubljenih stihova na masnom papiru
Prepisuju se recepti za dnevne snove
Malim drvenim olovkama oštrijim od sunca
Sve se usporava do krila sićušne ptice
Ali život traje u hladnim kapima kiše
U povremenim odsjajima šume u očima slučajne prolaznice
U mitovima nepoznatih plemena negde u Amazonu
Stvari postoje iako mi ne znamo za njih
I životu je dovoljno da sve bude moguće
Stepenište koje ne vodi nikuda
I rupe na zidu gde se kriju stari svetovi
To nije prošlost na dlanu
Sećanja su život takođe
I sve uzvodno od smrti
Udiše duhove predaka
Kad još nije bilo papira za pisanje
I kad reči još nisu imale značenje
Okretale su se reke
Vreme se mešalo sa predskazanjima
Karavani nisu jurili kroz pustinje
Išlo se peške do sledećeg lovišta
I zvezde su se mešale u doručak od bobica
U svetu bez vremena to je sve život
Kao pokrivač od vode i trave
Preko usnulih boraca za smisao dana
U poglavlju besprekorne tišine
Gde je velikim slovima napisana reč VOLETI
Koja još uvek traži svoj smisao
Sve moguće morske i rečne struje
Došle su tu da slave rođendane
I gasile su zvezde jednim dahom
Na nebeskoj torti od crnih rupa
Svet se okreće u svom malom akvarijumu
Dok ga pecaju nebule svojim staklenim crvima
Bilokakobilo
Život nastavlja sa svojom igrom trakalica
I preskače minska polja zaborava
Sve ratove dana i noći
Sva predskazanja iz prošlosti
Iza zatvorenih vrata vodi se ljubav
U dugačke šetnje niz plaže i oblake
I ne sme se zavirivati u te snove
Ostavite te stranice neisečene
Radnja se nastavlja malo ulevo od ponoći
Sa mladićima koji pevaju o brodolomima
Na uvo devojaka raskopčanih očiju

Sa kosama od trave i poljubaca
Sa grudima od vetra i sunca
One će doneti zoru
Na krilima providnih vilinih konjica
Na letećem semenu maslačka
Na stranici knjige obeležene ljubavnom porukom
Čitanje nije obavezno
Samo miris štampe opšiven dimom cigarete
Donosi mir u ptičija gnezda nesanice
Na jastuke od uzdaha i snova
Priča se nastavlja bez reči
Niz njene kamene puteve i reke od lišća
I pitamo se sa rukama u džepovima
Jesmo li poneli amajlije protiv uroka
Čarobne napitke dok spavamo
Jesmo li se pozdravili sa onima koji ostaju budni
I čuvaju stražu na ulazu u sledeće poglavlje
Jesmo li spustili prtljag sa galerije
I podelili poklone uspavanoj deci
Ruku od čistih listova papira
Jesmo li pokupili mrlje od mastila sa spaljenih rukopisa
Jesmo li zapamtili sve govore
Za javne žurke i privatne večere
Nekoliko puta otključavamo vrata stana
Da proverimo da li smo ugasili škiljava svetla puna muzike
Punimo džepove helijumski balonima
I prvi korak van poslednje stranice je pomalo klimav
Ali odmah posle toga
Živa voda nabujale reke
Utapa se u more mogućnosti
Bez reči kraj